

Shiraz-Beethoven.ir

Five Violin Concertos

ولفگانگ آمادئوس موتسارت

پنج کنسرتو ویولن

به کوشش نشر نای ونی

کنسرتوی شماره یک در «سی بمل ماژور» (Violin Concerto No. 1 in B major) در سال ۱۷۷۳ یا ۱۷۷۵ توسط موتسارت نوشته شد. البته تاریخ خلق این اثر با شک و تردیدهایی روبرو است و به نظر می‌رسد که موتسارت این اثر را مانند چهار کنسرتوی دیگرش در ۱۹ سالگی (۱۷۷۵) نوشته هرچند که آنالیز دست‌نوشته‌های باقی‌مانده از او نشان می‌دهد که این کنسرتو در سال ۱۷۷۳ به اتمام رسیده است. این کنسرتو ویلن شامل سه موومان: آلگرو-مُدیراتو (Allegro-Moderato)، آداجیو (Adagio) و پرستو (Presto) می‌باشد. ساختار معمولی تند-آهسته-تند که در میان کنسرتوهای دیگر رواج دارد در این کنسرتو نیز دیده می‌شود. این قطعه سرشار از گوشه‌های شادی‌آور است.

کنسرتو ویلن شماره ۲ (K. 211)

این کنسرتو در «ر ماژور» (Violin Concerto No. 2 in D major) در سال ۱۷۷۵ نوشته شد و مانند کنسرتوی قبل از خود ساختار سه موومانی: آلگرو-مُدیراتو (Allegro-Moderato)، آندانتو (Andante) و رُنْدو-آلگرو (Rondeau-Allegro) را دارد.

کنسرتو ویلن شماره ۳ (K. 216)

موتسارت این کنسرتو را در «سل ماژور» (The Violin Concerto No. 3 in G major) نوشته و تاریخ آن به سال ۱۷۷۵ می‌باشد. این قطعه نیز از سه موومان: آلگرو (Moderato)، آداجیو (Adagio) و رُنْدو (Rondeau) تشکیل شده است. موومان سوم این اثر به دلیل گیرایی غافلگیرکننده ارکستر ملقب به «Strassburg» (استرسبورگ) می‌باشد. این کنسرتو به همراه کنسرتوی شماره ۵ از معروف‌ترین کنسرتو ویلن (های) موتسارت می‌باشد که دارای تم‌های زیبایی بوده که و تغییر گام در آن نسبتاً زیاد دیده می‌شود.

کنسرتو ویلن شماره ۴ (K. 218)

کنسرتوی شماره چهار در «ر ماژور» (Violin Concerto No. 4 in D major) نیز مانند بقیه کنسرتوها در سال ۱۷۷۵ نوشته شد. نسخه دست‌نویس این اثر در کتابخانه‌ای در شهر کراکوف در لهستان نگهداری می‌شود. این کنسرتو نیز ساختار تند-آهسته و تند را دارد.

Shiraz-Beethoven.ir

کنسرتو ویلن شماره ۵ (K. 219)

این کنسرتو را در «لا ماژور» (The Violin Concerto No. 5 in A Major) به جرات می‌توان گفت بهترین و هم‌بطور آخرین کنسرتو ویلن موتسارت است که در سال ۱۷۷۵ نوشته شد و در تعطیلات آخر هفته سالزبورگ همان سال به روی صحنه رفت. این کنسرتو ساختار موسیقایی تند-آهسته-تند دارد. موتسارت اغلب آن‌دسته از کارهایی را که به سازهای زهی اختصاص دارند، بین سال‌های ۱۷۷۳ تا ۱۷۷۹ نوشته است که متأسفانه زمان خلق و مناسبت آنها و یا اینکه برای چه کسی نوشته شده نامشخص است. البته تحقیقات و بررسی‌های به‌عمل‌آمده بر روی دست‌نوشته‌های اصلی این کنسرتوها نشان می‌دهند که تاریخ‌گذاری بعضی از آنها بارها و بارها عوض شده‌اند. به طور مثال تاریخ نوشته شدن کنسرتوی شماره ۵ ابتدا ۱۷۷۵ یادداشت شده و سپس خط زده شده و به جای آن ۱۷۸۰ نوشته شده و دوباره به ۱۷۷۵ بازگردانیده شده است.

Concerto No. 1

in B♭ major K 207

W. A. Mozart (1756-1791)

Allegro moderato

tutti **21**

25 solo *f*

28 on A

32 *p dolce* *f*

36 *f*

39 *dim.*

42 *tr* *p* *f* *p* *f*

45 *tr*

50 *dolce*

Concerto No. 2

in D major K. 211

Allegro moderato

Tutti 19

Pno.

22 Solo 4

f p 3 3 3 3

25 1 tr 2 3 2 V

3 3 f

28 3 3 0 3 3

30 tr V 3 3 2 tr 3 2

p espressivo

34 tr 3 1 4

mf f

36 4 p

38 V 4 1 0 1 3 tr

f 3 3 3 3

The musical score is written for piano (Pno.) in D major (two sharps) and common time (C). It begins with a 'Tutti' marking at measure 19. The tempo is 'Allegro moderato'. The score includes various musical notations such as triplets, trills (tr), and dynamic markings (f, p, mf, p espressivo). The piece is divided into sections marked 'Solo' and 'Tutti'. The score ends at measure 38 with a trill and a final note.

Concerto No. 3

in G major K 216

Allegro
35

solo
f

39

tr **V** **f**

43

48 **tutti** **solo** **f**

53

57 **f**

60 **f** **p** **f** **p**

62 **mf**

66

69 **p**

72 **f**

Shiraz-Beethoven.ir